

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **A. N.**, zast. Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2024, č. j. KRPA-107507-10/ČJ-2024-000022-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2024, č. j. 16 A 14/2024-22,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Daliborovi Lípovi, advokátovi se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, které mu bylo dříve uloženo, a (ne)užití mírnějších zvláštních opatření.

[2] Výše nadepsaným rozhodnutím žalované byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění, jelikož žalobce nevystoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 6. 3. 2019, č. j. KRPA-80409-46/ČJ-2018-000022, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let a které nabylo právní moci dne 12. 8. 2020. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaná nepovažovala za

dostačující. Dobu zajištění žalovaná stanovila podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou, kterou zamítl městský soud nyní napadeným rozsudkem. Úvodem poznamenal, že zajištění žalobce podle napadeného rozhodnutí již bylo ukončeno ke dni 9. 4. 2024, kdy byl žalobce nově zajištěn podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Neshledal pak namítanou nezákonnost ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná dle městského soudu nepochybila, pokud žalobci neuložila některé ze zvláštních opatření. Žalovaná zohlednila všechny zjištěné a žalobcem sdělené skutečnosti, které dle městského soudu ve spojení s pobytovou historií žalobce na území ČR (nepřetržitý pobyt od roku 1996, celkem třikrát ve výkonu trestu odnětí svobody za páchaní majetkové trestné činnosti, naposledy v letech 2020-2024, od roku 2019 bez platného cestovního dokladu) možnost uložení zvláštních opatření vyloučily. Žalobce nemá žádnou adresu, na které by se mohl nacházet za účelem pobytové kontroly nebo se hlásit policii, a nemá žádné finanční prostředky pro poskytnutí finanční záruky. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám nedostatečného zohlednění rodinných vazeb žalobce, nedostatečného zohlednění situace v zemi původu a nedostatečně odůvodněné stanovené délky zajištění.

## II. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“). Navrhl zrušit napadený rozsudek i rozhodnutí žalované.

[5] Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i rozhodnutí žalované. Městský soud dle stěžovatele dostatečně nevypořádal jeho námitky a žalovaná řádně nezodůvodnila své rozhodnutí, čemuž dal městský soud částečně zapravdu v bodě 39. napadeného rozsudku, přesto považoval napadené rozhodnutí za zákonné. Žalovaná nedostatečně zkoumala splnění důvodů pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy použití prostředku *ultima ratio*, kterým byl stěžovatel omezen na svobodě, nepřihlédla ke specifické situaci stěžovatele – v České republice se zdržuje již od počátku 90. let minulého století, hovoří českým jazykem, v České republice má nejbližší příbuzenstvo (své dva potomky) a vyjádřil obavy z probíhajícího válečného konfliktu v domovské zemi.

[6] Stěžovatel uvedl, že sice objektivně porušil platné právní předpisy, když v České republice pobýval neoprávněně. Vedly ho však k tomu zásadní pohnutky zcela reálného strachu o svůj život a prakticky bezvýchodné situace.

[7] Stěžovatel setrval na tom, že jeho jednání svou intenzitou nenaplnilo důvody pro zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Městský soud ani žalovaná se dostatečně nezabývaly realizovatelností správního vyhoštění vzhledem k situaci stěžovatele a bez opodstatněných důvodů automaticky předvídají, že stěžovatel by neplnil podmínky zvláštního opatření. Stěžovatel jasně deklaroval vůli podrobit se zvláštním opatřením.

[8] Stěžovatel zopakoval, že zajištění cizince je mimořádným institutem zasahujícím do zaručeného práva na osobní svobodu, je třeba zkoumat nezbytnost uplatnění takového

pokračování

postupu a posoudit všechny okolnosti, pro které nelze použít mírnější instituty. Uzavřel, že žalovaná se dostatečně nevypořádala se skutečným stavem věci, tíživou situací stěžovatele, skutečným naplněním důvodů pro zajištění a pravděpodobností realizovatelnosti správního vyhoštění a městský soud napadené rozhodnutí aproboval, proto jsou obě rozhodnutí nezákonná a nepřezkoumatelná.

### III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským (zde městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud nepřijatelnost podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem přesah vlastních zájmů stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (zde městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[12] V nyní projednávané věci stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nevymezuje důvody její přijatelnosti a ani Nejvyšší správní soud je neshledal. Kasační stížnost se nedotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny nebo jsou řešeny rozdílně, není dána potřeba učinit judikatorní odklon a kasační soud neshledal v napadeném rozsudku zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[13] Stěžovatel byl zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dle kterého je policie *oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, [...] o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto [...] a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud [...] cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*

[14] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace [...]*

- a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*

- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
- d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly.*

[15] Nejvyšší správní soud judikuje, že důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření podle § 123b téhož zákona. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Uložení zvláštního opatření je nicméně vázáno na předpoklady, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, bude se státními orgány spolupracovat a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění, že se cizinec bude výkonu správního vyhoštění vyhýbat. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, odst. [28], [29] a [41], obdobně rozsudky NSS ze dne 3. 6. 2020, č. j. 9 Azs 68/2020-25, odst. [10], nebo ze dne 30. 3. 2021, č. j. 10 Azs 416/2020-39, odst. [6], a tam citovanou judikaturu).

[16] Dále platí, jak příhodně poukázal též městský soud v bodě 33. napadeného rozsudku, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění či má jinak nuceně vycestovat z území. V řízení o zajištění jde pouze o vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci správního vyhoštění, předání či vycestování z území (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, bod 25., obdobně rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Azs 193/2018-25, odst. [9]). Při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016-51, ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017-24, nebo již citovaný č. j. 3 Azs 193/2018-25, odst. [10]).

[17] V nyní projednávané věci žalovaná i městský soud této judikatuře dostály, jak bude blíže rozvedeno níže.

### *III.a Přezkoumatelnost napadených rozhodnutí*

[18] V kasační stížnosti stěžovatel předně a především na několika místech namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i rozhodnutí žalované. Tvrdí, že městský soud

pokračování

nedostatečně vypořádal jeho námitky, není dostatečně odůvodněno jak samotné zajištění, tak neuzití mírnějších zvláštních opatření, a nebyla zohledněna jeho specifická situace. Námitky nejsou důvodné.

[19] Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady kasační důvod nepřezkoumatelnosti naplňují (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). V projednávané věci jsou napadený rozsudek i rozhodnutí žalované přezkoumatelné, dostatečně a srozumitelně odůvodněné. Stěžovatel blíže nekonkretizoval, které žalobní námitky dle něj městský soud nevypořádal. Kasační soud naopak shledal, že městský soud se žalobní argumentací zabýval pečlivě. Povinnost řádného odůvodnění neznámá požadavek detailní odpovědi na každou dílčí námitku, ale postačí přednést vlastní ucelený argumentační systém, který je dostatečně a logicky vyložen (srov. také nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). To městský soud v napadeném rozsudku učinil.

[20] Není pravda, že by žalovaná nebo městský soud dostatečně neodůvodnily samotné zajištění stěžovatele a nepřihlédly k jeho situaci. Dle žalované i městského soudu stěžovatel naplnil důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož nevycestoval v době, která mu k tomu byla určena rozhodnutím o správním vyhoštění (viz str. 3 rozhodnutí žalované a bod 17. napadeného rozsudku). Přihlédly přitom k situaci stěžovatele, který žije v České republice dlouhodobě, má zde dvě zletilé děti a v jeho zemi původu probíhá ozbrojený konflikt.

[21] Žalovaná uvedla, že doba pobytu stěžovatele na území České republiky je značná a mohl by ji považovat za svůj domov, ovládá i český jazyk, během svého pobytu se však dopouštěl opakovaně protiprávního jednání, byl několikrát ve výkonu trestu odnětí svobody, proto ani značná doba pobytu není důvodem, aby nemohl vycestovat. Syn stěžovatele je dospělý, s dcerou narozenou v roce 2005 neměl vzhledem ke svým pobytům ve výkonu trestu takový kontakt, finanční pomoc může činit i na dálku, možnosti návratu stěžovatele do domovského státu již obsáhle řešil správní orgán v rozhodnutí o správním vyhoštění a cestování do země původu v současné době není limitováno žádnými omezeními z arménské strany (viz str. 6, 8 a 9 rozhodnutí žalované, jakož i body 22., 28. a 34. napadeného rozsudku, ve kterých městský soud shrnuje závěry žalované).

[22] Obdobně městský soud uvedl, že dlouhodobost stěžovatelova pobytu není relevantní, nadto je třeba ji vnímat v kontextu opakované trestné činnosti, finančně podporovat svou rodinu nemohl ani z výkonu trestu, z ničeho neplyne nutnost stěžovatelovy přítomnosti pro péči o dceru a že by měl z návratu do vlasti takové obavy, které by mohly mít vliv na závěr o jeho možném vycestování. Obavy stěžovatele mohou být dle městského soudu vyřešeny vnitřním přesídlením v zemi původu, neboť ozbrojený konflikt se týká pouze oblasti Náhorního Karabachu, přičemž v současné době konflikt kromě pohraničních izolovaných přestřelek netrvá (viz body 25., 31. a 34. napadeného rozsudku).

[23] Je tedy zřejmé, že žalovaná i městský soud se konkrétní situací stěžovatele zabývaly. Zabývaly se též namítanou realizovatelností správního vyhoštění stěžovatele, a to především

ve vztahu ke stanovené době zajištění, kterou žalovaná stanovila na 90 dnů s ohledem na délku doby opatření náhradního cestovního dokladu pro stěžovatele ze země původu v rozmezí od 40 do 60 dnů, a délku doby zajištění přepravních dokladů (letenky nebo průvozu přes jiné státy Evropské unie) včetně policejní eskorty v rozsahu kolem 30 dnů (viz str. 7 a 8 rozhodnutí žalované). Městský soud se pečlivě vyjádřil i k ozbrojenému konfliktu probíhajícímu ve stěžovatelově zemi původu (viz výše, popř. bod 34. napadeného rozsudku). Stěžovatel v rámci této své námitky netvrdí, čím konkrétně se žalovaná nebo městský soud nezabývaly.

[24] Žalovaná i městský soud dostatečně odůvodnily také neúčelnost užití zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když stěžovatel nemá stálou adresu, může ji kdykoliv změnit, může se stát nekontaktním a skrývat se před realizací správního vyhoštění, nemá finanční prostředky a neskýtá záruku dodržovat povinnost hlásit se na policii, jelikož nectí zákony České republiky. Nelze očekávat jeho dobrovolné vycestování, když svůj neoprávněný pobyt na území naopak prodlužoval a nijak neřešil. Žalovaná vyjádřila též obavu, že stěžovatel nebude dodržovat, resp. bude i nadále porušovat právní předpisy České republiky. Osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, dle žalované neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie (především str. 5 a 6 rozhodnutí žalované a body 26. a 27. napadeného rozsudku). Není tedy pravda, že by žalovaná nebo městský soud automaticky předvídal, že stěžovatel nebude plnit zvláštní opatření. Nemožnost plnění zvláštních opatření, jakož i obavu ze zmaření realizace správního vyhoštění, žalovaná i městský soud řádně odůvodnily.

[25] Namítá-li stěžovatel, že mu dal městský soud ohledně nedostatečného odůvodnění rozhodnutí žalované za pravdu v bodě 39. napadeného rozsudku, kasační soud se s ním neztotožňuje. V uvedeném bodě napadeného rozsudku městský soud toliko podotknul, že přestože odůvodnění žalované neobsahuje zcela detailní rozpis jednotlivých činěných kroků v rámci postupu při realizaci správního vyhoštění, je dostačující, neboť je zjevné, jak dosud bylo a jak bude postupováno a z jakého důvodu byla délka zajištění vymezena právě na 90 dnů. Městský soud tedy neshledal odůvodnění rozhodnutí žalované nedostačující, naopak.

[26] Nejvyšší správní soud v této části uzavírá, že napadená rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněná, tedy přezkoumatelná.

### *III.b Věcná správnost napadených rozhodnutí*

[27] Stěžovatel namítá, že svým jednáním nenaplnil důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a k neoprávněnému pobytu na území České republiky jej vedly zásadní pohnutky zcela reálného strachu o svůj život a bezvýchodná situace. Námitky nejsou důvodné.

[28] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel přijel na území České republiky poprvé v roce 1991 s manželkou, od roku 1992 zde měl povolení k trvalému pobytu, které mu bylo zrušeno v roce 1996, kdy nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody za majetkovou trestnou činnost. Od té doby zde žil nepřetržitě, přičemž byl ještě několikrát odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody. Od roku 2019 nedisponuje platným cestovním dokladem, aktuálně nemá stálou adresu (bydlí různě po ubytovnách nebo přespí i na ulici), žádný majetek vyjma

pokračování

osobních věcí, peníze si zajišťuje občasnými brigádami a na území České republiky má dvě dospělé děti, syna a dceru, která je po úraze invalidní a chce jí přispívat (viz protokol o podání vysvětlení ze dne 30. 3. 2024 založený ve správním spise, str. 4 a 8 napadeného rozhodnutí žalované, jakož i str. 3 a 4 rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 7. 2020, č. j. CPR-16675-3/ČJ-2019-930310-V246, o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění založené ve správním spise, obdobně bod 7. napadeného rozsudku). Rozhodnutím žalované ze dne 6. 3. 2019, které společně s rozhodnutím o odvolání nabylo právní moci dne 12. 8. 2020, bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění, doba k vycestování byla stanovena na 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí (viz str. 8 rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění založené ve správním spise). Dne 30. 3. 2024 byl stěžovatel zajištěn podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, hlídkou policie na zastávce MHD v Praze s domněním, že se na území České republiky zdržuje neoprávněně (úřední záznam na č. l. 1 správního spisu). Ten samý den žalovaná vydala nyní napadené rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění.

[29] S ohledem na uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se žalovanou a městským soudem, že stěžovatel naplnil důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť zjevně nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění (viz též str. 2 a 3 rozhodnutí žalované a bod 17. napadeného rozsudku). Ostatně stěžovatel sám přiznává, že na území České republiky pobýval neoprávněně.

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí též s tím, že v souladu s výše uvedenou judikaturou v případě stěžovatele nepostačuje uložení některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, jelikož by je stěžovatel nebyl schopen plnit a existuje důvodná obava, že by byl ohrožen výkon správního vyhoštění, že by se mu stěžovatel vyhýbal. Stěžovatel sám uvedl, že nemá stálou adresu, zaměstnání ani majetek, nelze tedy předpokládat, že by plnil zvláštní opatření zdržovat se na hlášené adrese nebo složit peněžní prostředky. Stěžovatel opakovaně porušoval právní předpisy České republiky (trestněprávní i pobytové) a nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, je proto dána důvodná obava, že právní předpisy ani nadále nebude dodržovat a nebude spolupracovat se státními orgány, tedy nebude plnit ani zvláštní opatření hlásit se na policii nebo zdržovat se v místě určeném policií nebo zmaří výkon správního vyhoštění. Z ničeho neplyne a stěžovatel ani netvrdí opak.

[31] Uvedl-li stěžovatel, že k neoprávněnému pobývání na území České republiky jej vedl „*zcela reálný strach*“ o svůj život a bezvýchodná situace, Nejvyšší správní soud tuto argumentaci považuje za účelovou. Jak uvedla již žalovaná na str. 3. svého rozhodnutí, stěžovatel si svou situaci zapříčinil sám, když opakovaně páchal na území České republiky trestnou činnost, v jejímž důsledku ztratil pobytové oprávnění, a následně si nedal své pobytové záležitosti do pořádku, ať už chtěl na území zůstat kvůli dceři nebo z obav ze situace v zemi původu. Z podání vysvětlení stěžovatele dne 30. 3. 2024 přitom nějak zásadní obavy nebo strach stěžovatele z ozbrojeného konfliktu v Náhorním Karabachu nejsou patrné, sám stěžovatel uvedl, že jemu konkrétně nic nehrozí. Kasační soud ve shodě s městským soudem uvádí, že ozbrojený konflikt v Náhorním Karabachu nebrání vycestování stěžovatele.

[32] Nejvyšší správní soud ve vztahu k ozbrojeným konfliktům již dříve judikoval, že v případě tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu v zásadě každému, kdo přichází z postižené země či regionu; v případě konfliktu nemajícího tento charakter se musí prokázat dostatečná míra individualizace hrozby (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-86, č. 1840/2009 Sb. NSS, obdobně usnesení ze dne 13. 10. 2022, č. j. 9 Azs 144/2022-38, odst. [12], nebo ze dne 19. 6. 2023, č. j. 4 Azs 155/2023-30, odst. [18], jakož i rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 17. 2. 2009, věc C-465/07, Elgafaji). V nyní projednávané věci stěžovatel žádné konkrétní okolnosti bojů mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach nevznáší. Pochází z Jerevanu a uvedený konflikt probíhající v jiné části Arménie nelze klasifikovat jako „totální“. Je obecně známo, že bezpečnostním rizikem jsou především cesty do zhruba patnáctikilometrového pásma v okolí hranic mezi Arménií a Ázerbájdžánem a v průběhu let 2023 a 2024 docházelo k lokálním přestřelkám podél arménsko-ázerbájdžánské hranice sporadicky. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by existovaly závažné důvody domnívat se, že by byl stěžovatel v případě navrácení se do vlasti vystaven reálnému nebezpečí vážného ohrožení pouze z důvodu své přítomnosti (srov. též ke konfliktu o Náhorní Karabach již citovaná usnesení č. j. 9 Azs 144/2022-38, odst. [13], a č. j. 4 Azs 155/2023-30, odst. [19]).

[33] Z výše uvedené judikatury vyplývá, že v řízení o zajištění cizince za účelem vyhoštění se překážky vycestování zkoumají toliko předběžně. Pečlivé posouzení této otázky je předmětem samotného řízení o správním vyhoštění. Zároveň kasační soud stejně jako městský soud nepřehlédl, že stěžovatel dne 2. 4. 2024 požádal o mezinárodní ochranu a rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 8. 4. 2024, č. j. OAM-472/BA-BA01-BA04-PS-2024, byl zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, doba trvání zajištění byla stanovena do 28. 9. 2024 (viz rozhodnutí na č. l. 21 správního spisu). Bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatele tedy bude pečlivě posouzena ještě v řízení o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[34] Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[36] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 5. 2024, č. j. 9 Azs 140/2024-25, ustanovil zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti advokáta Mgr. Dalibora Lípu. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 a § 120 s. ř. s.). Podáním ze dne 9. 7. 2024 ustanovený advokát vyčíslil náklady právního zastoupení na 1 x 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. doplnění kasační stížnosti, a 1 x 300 Kč režijní paušál, přičemž není plátcem daně z přidané hodnoty. Takto vyčíslená odměna odpovídá odměně včetně náhrady hotových výdajů podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů

pokračování

a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 citované vyhlášky]. Kasační soud proto přiznal ustanovenému zástupci odměnu v celkové výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

[37] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že nepřehlédl podání stěžovatele ze dne 12. 7. 2024, ve kterém vyjádřil nespokojenost s ustanoveným zástupcem z důvodu bezvýsledných pokusů o alespoň telefonické spojení a poukázal na jinou v Zařízení pro zajištění cizinců dostupnou advokátku. Stěžovatel v podání uvedl, že mu jde jen o včasné splnění výzvy na doplnění kasační stížnosti (výrok II. usnesení č. j. 9 Azs 140/2024-25). Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce dne 1. 7. 2024, tedy včas, kasační stížnost doplnil, Nejvyšší správní soud se daným podáním stěžovatele blíže nezabýval.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2024

JUDr. Radan Malík  
předseda senátu